

KLÁNoviny

Noviny pro (nejen) pravicového čtenáře

Přístavba Masarykovy ZŠ úspěšně pokračuje

Rozhovor s paní Olgou Paplhamovou

Praha musí investovat, ale také komunikovat

Úvodní slovo:

Vážení čtenáři,

držíte v ruce nové číslo KLÁNovin, které poprvé vycházejí v novém formátu a částečně také s jinou strukturou obsahu. Kromě aktualit z Klánovic Vám chceme nabídnout i rozhovory se zajímavými lidmi a informace z okolních městských částí nebo pražského magistrátu. V tomto čísle tak kromě aktuálních zpráv a fotografií z přístavby Masarykovy základní školy najdete rozhovor s předsedkyní místní organizace svazu tělesně postižených Olgou Paplhamovou a článek starosty Běchovic Ondřeje Martana o tom, jak je při rekonstrukci pražských komunikací potřeba komunikovat.

Věřím, že Vás nová podoba KLÁNovin zaujme a bude Vám lépe vyhovovat. Jako vždy platí, že s případnými dotazy či připomínkami se na nás můžete kdykoliv obrátit, nejlépe přes náš email info@odsklanovice.cz. Přeji Vám hezké čtení.

Ferdinand Polák |

Přístavba Masarykovy ZŠ úspěšně pokračuje

Kabinet

Loni v srpnu byla po několikaměsíčních přípravách zahájena přístavba naší základní školy, která je dle schváleného stavebního harmonogramu naplánována zhruba na rok.

Otevřít školákům by se tak měla už letos 1. září. V nové části vznikne pět standardních nových tříd, jedna nová poloviční (např. pro výuku jazyků), jeden nový kabinet pro učitele a velké nové sociální zařízení. Díky těmto novým učebnám se budou moci děti z prvního stupně ZŠ, které se nyní učí v pronajatých prostorách střední hotelové školy, přesunout do hlavní budovy Masarykovy ZŠ. Po několi-

ka letech tak skončí nepříjemná separace části žáků od těch ostatních.

Kompletní rekonstrukcí prochází také školní kuchyně a jídelna, která nabídne nejen větší kapacitu, ale zejména mnohem lepší kulturu stravování.

Hrubá stavba je již prakticky hotova, nejméně prací zbývá samozřejmě dodělat v in-

teriéru. Přinášíme Vám několik fotografií, abyste měli lepší představu o aktuálním stavu stavebních prací.

autoři: F. Polák,
V. Gotthardt
foto: V. Gotthardt

Prostory pro přípravu jídla

Učebna

Učebna

Jídelna

Rozhovor s paní Olgou Paplhamovou

V Klánovicích žije na půl tisícovky seniorů a lidí handicapovaných – to je každý sedmý občan. Chceme o nich čtenářům KLÁNNovin říci něco víc. Třeba pro příležitost se k nim připojit, nebo naopak nabídnout podporu. Navštívili jsme paní Olgu Paplhamovou, předsedkyni místní organizace svazu tělesně postižených. Rozhovor s ní nás nezklamal – získala si nás vytrvalostí, obětavostí a ochotou, se kterou se o své spoluobčany, zejména postižené, stará. Otázky pokládal Slávek Jaroš.

Kolik má klánovická organizace členů? A kdo se vašich aktivit může zúčastnit?

V současné době je nás něco přes stovku. Členem může být každý, není to jen pro důchodce. Roční příspěvek je 50 Kč. Máme členy od 30 do 100 let. Někteří přijdou jen tak – cítí se tady dobře, mají to pár kroků z domu, taková parta starších se tu schází každý čtvrtek. Mužských moc nechodí, jenom na rekondiční pobyty jezdí i manželské páry.

Co je hlavní náplní vašich aktivit v Klánovicích?

Snažíme se dělat společné akce, například návštěvu divadla aspoň jednou za měsíc. Je mnoho starších lidí, kteří by sami večer nikam nešli, ještě za světla jdou domů – bojí se třeba, že někde upadnou, to vím sama u sebe a tak chodím radši s holemi. Dopravujeme se „po svých“, tedy do divadel, co jsou blízko vlaku nebo zastávky autobusu a kde nám dají slevu pro invalidy.

Jednou měsíčně pořádáme přednášky, musíme najít někoho, kdo je ochoten přednášet zadarmo. V květnu přijde Dr. Taussig, filmový historik, toho jsme už tady měli, bylo to zajímavé. Pravidelně nás navštíví MUDr. Jágrová, zapojují se místní hasiči, městská policie přednáší o prevenci a bezpečnosti. Jednou za rok nám podnik DMA předvede kompenzační pomůcky. Informace o akcích nám uveřejňuje Klánovický zpravodaj.

Ročně pořádáme dva celodenní výlety autobusem. Nejezdíme moc daleko, doprava by byla drahá a musíte udělat cestou přestávku, a než všichni vystoupí a zase nastoupí, je to půlhodina. Vloni jsme byli ve Škodovce v Boleslavi. Navštívili jsme muzeum, to bavilo všechny, a ti zanícenější navrhovali, že bychom mohli ještě do výroby, tak tam pak na podzim jeli znovu, a připojili se i nečlenové.

Dvakrát do roka jedeme na rekondiční pobyt, snažím se sehnat vhodný hotel, kde by bylo místo pro cvičení, to je každý den hodinu dopoledne. Nejtěžší je sehnat ubytování, ne moc drahé a s dobře přístupnými prostorami, ne každý může chodit po schodech víckrát denně na program. Když není naplněna kapacita z Klánovic, nabídneme místa třeba někomu z Počernic, pro ty ale není příspěvek od městské části, ti si platí plnou cenu.

A jaké jsou ty rekondiční pobyty?

Je to pět až osm dní. Účastníci se většinou znají. Každý pookřeje, když na týden vypadne a někdo se o vás stará, vaší jedinou starostí je být včas na snídani a v devět hodin na cvičení. Denně děláme vycházky, každý podle svých možností – někdo dojde dál, někdo jen kolem baráku, a snažím se, abychom aspoň jednou sehnali nějaký levný autobus a někam se jeli podívat. Jezdí s námi rehabilitační masér, náš člen, masáže si ale každý platí sám, stejně jako výlety či další akce. V místě už jsou na tyhle naše týdenní zájezdy mimo sezónu na nás „zavedení“. O prázdninách ne, a ženy by ani nejely, hlídají vnuky.

Zvlášť mě zaujala ještě jedna věc – totiž že tady cvičíte.

Cvičíme každé pondělí, vsedě na židličkách, máme kazety od rehabilitačních sester a tělocvikářů, a někdy si třeba pustíme jen muziku a já předcvičuji sama. Na cvičení nás chodí tak kolem 15 až 20, víc se sem nevejde, ale víc ani nemá zájem, je to taková stálá skupina.

Také spolupracujete s Farní charitou Neratovice.

Ano, zrovna tady mám pozvánku na setkání klientů a přátel, jenže letos v té době budeme ještě na rekondici. Těm, kdo nepojedou, jsem řekla, ať se přihlásí, je to pěkná

akce, každý rok se těšíme. Na dvě stě lidí ve velké tělocvičně, dlouhé stoly, každá obec má své místo, je tam pohoštění, program, přijde někdo ze zástupců obcí, pan Polák chodí vždycky. Je to hezké dopoledne, všichni si to užijí.

To je spousta aktivit. Jak dlouho už se jim takhle věnujete?

Když jsem tady začala v roce 2002, byl to Svaz zdravotně postižených. Ten se rozdělil na Svaz tělesně postižených a Svaz postižených civilizačními chorobami, my jsme se připojili k tělesně postiženým. Byla jsem místopředsedkyní obvodního výboru Praha 9, pod něj spadalo asi 800 lidí, to bylo hodně práce. Před pár lety jsme se odtrhli a naše organizace je přímo napojená na úřady. Je s tím spojena spousta papírování, musíme být přihlášení do rejstříku a každý rok odevzdávat uzávěrku. S prací mi pomáhá celý výbor, asi osm lidí, každý má svůj obvod na roznášení pozvůvek a dalších informací. Všichni to dělají dobrovolně a zadarmo. Bez nich by se to zvládnout nedalo.

Vy té činnosti věnujete opravdu veliké množství času.

To je pravda. Od jara děláme vycházky po lese nebo jezdíme MHD. Občas se příměstskou dopravou dostaneme i dál, třeba až do Poděbrad. Ráda bych udělala vycházku do Hostivaře, ale musím to promyslet, aby nemuseli chodit moc do kopce nebo z kopce. Někdy jedeme jen tři, jindy až dvanáct, patnáct – není ale potřeba je hlídat. Držím se zásady, každý má občanku, každý odpovídá sám za sebe. Jen musíte myslet na to, aby program všichni fyzicky zvládli, jedni druhým se musí přizpůsobit.

Je něco, co byste uvítala jako lepší podmínky pro vaši činnost, a pokud ano, tak v čem?

My jsme rádi, že tady máme ten klub. Léta jsme se snažili, aby se postavil domov pro seniory – jsme jediná městská část, která nic takového nemá. Za starosty Hanzala snad už bylo stavební povolení, a že peníze budou z prodeje Švestkovy vily. Pak se ta myšlenka ještě udržovala, projekt se předělával, protože každých pár let se mění podmínky ubytování pro seniory. A nakonec se nějak rozhodlo, že se to odkládá.

Klubovnu se nám obec snaží různě vylepšit, ale zvětšit se to nedá a pro nás to tak stačí. Když něco potřebujeme, z městské části to zařídí, včetně úklidu. Jde především o finance. Protože když jedeme na výlet, někteří lidé už velmi zvažují, jestli to pro ně není moc peněz – dávají 50 Kč na autobus, k tomu vstupné do jednoho nebo dvou objektů, a na někoho je to už moc, tak je dobré, když mohou třeba jeden vstup všem zaplatit. Vážíme si každého sponzora. Pomocí by bylo, kdyby někdo nabídl prostory pro ty rekondiční pobyty za přijatelných podmínek.

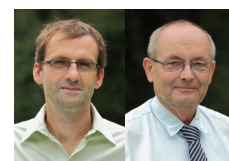
Jako člen kontrolního výboru vnímám, že v zastupitelstvu se zlepšuje povědomí, že je potřeba se starat nejen o školu a mladé rodiny, ale také o ty starší.

To souhlasím, poslední dobou se to zase zlepšilo. Vždyť těch starších je v Klánovicích dost velké procento. Žádná jiná vydání s důchodci ani s invalidy nemají, nejsou tu náklady ani s domovem důchodců. Dostáváme stálou částku z rozpočtu a žádáme ještě o grant na rekondice, opravdu nám to pomůže, na týdenní pobyt mohu přispět účastníkovi z Klánovic pár stovek, nebo na část dopravy na jednodenní akci. Pro některé je to důležité, vidím to občas na výletě, někdo si raději nedá ani kafe, musí hledět na každou korunu.

A jak vás mohou lidé kontaktovat, kdyby se chtěli připojit k vaší činnosti nebo nabídnout pomoc?

Nejlépe, když přijdou sem do klubu, najdou mne tady každé pondělí od tří hodin,

nejlépe do čtyř, pak začíná cvičení. Na setkáních ve čtvrtek nejsem vždy přítomna. Jsem ráda, že sem lidé přicházejí, že si na sobě dají záležet, obléknou se, vyjdou „mezi lidi“, udržují se, nesedí opuštěni doma. Je to dobré i pro život v obci: aktivizace seniorů a tělesně postižených je především prevencí proti ztrátě soběstačnosti, posiluje psychickou i fyzickou kondici a pomáhá jim řešit běžné denní problémy. A nejsou to žádní hlupáci, jsou to jen starší lidé. Pro takovou činnost je jakákoli, i sebemenší podpora dobrá. A připojit se může každý.

autoři: S. Jaroš,
K. Loucký
foto: K. Loucký

Praha musí investovat, ale také komunikovat

Jaro letošního roku se v hlavním městě Praze nese v duchu rekonstrukcí povrchů ulic. Rekonstruují se zejména ulice vyššího dopravního významu, což v důsledku způsobuje řadu dopravních komplikací.

Ranní špička se pro většinu řidičů stává noční můrou. Časy pro dojezd do zaměstnání se v lepším případě prodlužují, v tom horším pak přímo násobí. Jako starosta, ale samozřejmě i občan vlastně nemám nic proti tomu, aby se rekonstrukce provedly. Na jejich konci se mohu vždy těšit na něco o kousek lepšího. Ať už je to lepší povrch ulice, přehlednější křižovatka nebo bezpečnější přechod. To, že město investuje do svého majetku, chápu jako pozitivum a zároveň nutnost. Pokud by tak nečinilo, doplatí na to v důsledku všichni. A to i ti, kteří danou cestu, lávku, či jinou infrastrukturu nevyužívají. V koloně s řidiči osobních vozidel pak stojí i veškerá hromadná doprava. Přes Libeňský most nejezdil nějaký čas, kromě cyklistů, nikdo a zničená lávka dokonce způsobila vážná zranění.

Město tedy musí investovat do svého majetku, a to, že opravuje své cesty, je neoddiskutovatelné naplnění jeho povinností. Potud nemám pro probíhající rekonstrukce ulic žádnou kritiku, jenže

Letošní jaro není co se týče objemu rekonstrukcí zcela běžné. Rekonstruuje se téměř všude a všechno a občan včetně

vedení radnic se to dozvídá buď velice krátce před zahájením rekonstrukce, nebo vůbec. Město jakoby nechtělo svým občanům říct, co je čeká a jak dlouho se s omezeními v dopravě budou potýkat. Tyto informace jsou přitom velice důležité zejména pro podnikatele, kteří musí dopředu plánovat každý výpadek obslužnosti svých obchodů a provozoven. Těžkosti z nedostatečné informovanosti ale ve finále stíhají úplně všechny. A přitom by stačilo tak málo. Lépe komunikovat.

Zářným příkladem se letos na jaře stala rekonstrukce Česobrodské ulice v Praze-Běchovicích. Investice za bezmála 200 milionů Kč s platným stavebním povolením od roku 2013. Všemi v Běchovicích očekávaná zásadní oprava páteřní komunikace vedoucí z Prahy na Kolín. Od roku 2013 mělo TSK Praha dostatek času na koordinaci s ostatními stavbami. Od roku 2013 mělo vedení města dostatek času na koordinaci objízdných tras s okolními městskými částmi. Od roku 2013 mohlo být vše v pohodě připraveno a bez složitých komplikací letos na jaře realizováno. Nestalo se.

Místo toho se starostové městských částí dozvídají o zahájení rekonstrukce zhruba měsíc dopředu. Ve stejném termínu se řeší i objízdné trasy včetně komplikací na navazujících trasách z důvodu prováděných rekonstrukcí na středoevropských komunikacích. Zcela zbytečně nastává chaos.

Stejný příběh se opakuje na mnoha místech hlavního města. Praha 3, Praha 8 a další. Společným jmenovatelem se stává nedostatečná komunikace.

V době, kdy má většina Pražanů chytré mobily, pracujeme s emaily a chodíme denně na internet, se jeví nastalá situace nepochopitelně. Jakoby snad ani město komunikovat nechtělo...

Situace se musí změnit

Právě komunikace a přenos informací jsou pro mne jasnou prioritou a dle mého názoru se musí stát i prioritou budoucího vedení města. Pokud ne hned, tak ale zcela jistě po volbách letos na podzim. Není možné pokračovat v praxi, kdy město staví své občany i vedení radnic před hotovou věc. Potřebujeme město komunikující a vstřícné. Takové město chceme pro Pražany prosazovat.

Ondřej Martan
předseda ODS
Běchovice a starosta
MČ Praha-Běchovice